

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Q. H. N., narozený X, toho času pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

**proti
žalovanému:** Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, IČO: 72051612, sídlem K. H. Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 3. 10. 2025 proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2025, č.j. KRPK-77944-27/ČJ-2025-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 10. 2025, č.j. KRPK-77944-27/ČJ-2025-190022 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) za účelem správního vyhoštění; zároveň byla dle §

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

124 odst. 3 téhož zákona stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 1. 10. 2025, 10:00 hodin.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby popsal žalobce svou pobytovou historii a rodinou situaci. Zejména poukázal na délku svého pobytu na území ČR; okolnosti pozbytí pobytového oprávnění, rodinné poměry na území ČR, důvody nevycestování ve stanovené době, právě probíhající řízení dle zákona o pobytu cizinců před soudem a sdělení týkající se připravenosti **podrobit se zvláštním opatřením** za účelem vycestování z území vyjmenovaným v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, včetně poskytnutí finanční záruky ve výši 50 000 Kč. Žalobce dále vytýkal žalované nedostatečné a nesprávné posouzení toho, zda lze v jeho případě přednostně využít zvláštních opatření za účelem jeho vycestování z území a předejít tak jeho zajištění a souvisejícímu omezení osobní svobody zaručené čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce dále namítal pochybení žalovaného, když žalobci nesdělil konkrétní částku finanční záruky, kterou by považoval za dostačující pro přijetí zvláštního opatření. V tomto směru žalobce dále uvedl, že má na území ČR hlášenou adresu místa pobytu, kde sdílí společnou domácnost s manželkou a dvěma nezletilými syny. V průběhu řízení o povinnosti opustit území byl při provedených pobytových kontrolách na této adrese přítomen, ke správnímu orgánu se vždy dostavil dobrovolně a poskytoval plnou součinnost. Pokud pak žalovaný shledal v jeho jednání spočívajícím v dobrovolném dostavení se na pracoviště před rozhodnutím o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě účelové obcházení zákona vyznívající v jeho neprospěch, žalobce reagoval tím, že čekání na rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě shledal legitimním důvodem pro setrvání na území i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 4. 2024, č. j. 50 A 7/2024-30. Žalobci nelze dle jeho názoru vyčítat ani to, že odmítl vycestovat z území dne 2. 10. 2025, tj. v den následující po seznámení se skutečností, že odkladný účinek jeho žalobě nebyl přiznán, když lze jen stěží očekávat, že bude žalobce schopen při reflexi jeho osobní a rodinné situace (délky pobytu a přítomnosti dvou nezletilých synů) schopen do druhého dne vycestovat z území. Právní zástupce žalobce přitom výslovně uvedl, že žalobce je ochoten dobrovolně vycestovat z území do 30 dnů, a že je připraven (respektive jeho manželka) složit finanční záruku ve výši 50 000 Kč, přesto žalovaný dospěl k nedostatečně odůvodněnému závěru, že žalobce dobrovolně vycestovat nehodlá. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že shledal avizovanou výši peněžité záruky nedostatečnou pro pokrytí všech předvídaných nákladů na vycestování žalobce. V rámci podaného vysvětlení však oprávněná úřední osoba žalovaného žalobci nesdělila výši finanční záruky, která by z pohledu žalované byla akceptovatelná, pouze její výši odhadla v napadeném rozhodnutí. Žalobce poté nesouhlasil se závěry žalovaného stran neuložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. c), písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevěnoval dostatečnou pozornost proporcionalitě jeho dopadu do základního práva žalobce i jeho rodinných příslušníků, manželky a dvou nezletilých synů, na respektování soukromého a rodinného života chráněného čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalovaný měl vycházet z rozhodnutí o povinnosti opustit území. Takové posouzení považoval žalobce za zcela nedostatečné, jelikož nereflextuje, že uložení povinnosti opustit území a zajištění cizince za účelem vycestování z území sledují jiný účel a mají za následek výrazně odlišný stupeň zásahu do práv a svobod cizince a jeho

rodinných příslušníků. Celá rodina žalobce, tj. manželka a 2 nezletilí synové, z nichž jeden trpí lehkou mentální retardací, poruchou pozornosti a hyperaktivitou, je v důsledku jeho zajištění vystavena velkému tlaku, obavám ze zhoršení zdravotního stavu žalobce, významnému narušení rodinného života a duševní pohody. Nelze vyloučit ani ohrožení řádného vývoje, výchovy a výživy nezletilých synů trvale pobývajících v ČR. Žalobce od svého podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody soustavně sdílel společnou domácnost s manželkou a nezletilými syny a zajišťoval chod domácnosti a péči o nezletilé syny, zejména toho mladšího z nich, který vyžaduje zvláštní péči a pozornost. Nezletilí synové jsou proto na svého otce a jeho osobní přítomnost zvyklí a citově na něm závislí. Rodina musí v důsledku zajištění žalobce nejen akutně řešit možnosti vedení rodinného života bez žalobce, ale současně čelit variantě dlouhodobého či dokonce trvalého odloučení od jeho osoby, to vše před definitivním posouzením přiměřenosti zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života vznikajícího v důsledku uložení povinnosti opustit území v soudním řízení správním vedeném pod sp. zn. 17 A 44/2025. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 13. 10. 2025 žalovaný mimo jiné shrnul zjištěný stav věci. Poté se vyjádřil k námitce žalobce týkající se **využití zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců**. Žalovaný k tomuto bodu žaloby uvedl, že *žalobci* byla uložena povinnost opustit území EU a smluvních států z důvodu nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, **tj. nejmírnější forma rozhodnutí o navrácení**. Žalobce uvedenou povinnost přesto nesplnil a nadále na území pobýval neoprávněně. Vyčkával na rozhodnutí soudu o jeho odkladném účinku, ale nebyl na případné rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žaloby připraven neprodleně vycestovat a nepodnikl žádné kroky směřující k vycestování. Žalobce má evidovaný aktivní záznam o navrácení v Schengenském informačním systému. Žalobce proti rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států podal žalobu spolu s žádostí o přiznání odkladného účinku, kterou soud zamítl. **Od 26. 9. 2025 do 1. 10. 2025 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a v rozporu s vydaným rozhodnutím o povinnosti opustit území EU a smluvních států. Skutečnost, že se žalobce v doprovodu svého právního zástupce v době svého opakovaného neoprávněného pobytu dobrovolně dostaví k žalovanému, se jeví jako zcela účelový krok, nikoliv jako ochota žalobce spolupracovat a nevyhýbat se kontaktu s žalovaným.** Postupem času se však stává zavedenou praxí argumentovat nepřiměřeností užití povinnosti opustit území právě z důvodu „dobrovolného dostavení se“ k žalovanému. Takový postup žalovaný neakceptoval, neboť je zjevnou formou obcházení zákona prostřednictvím zneužívání hlediska přiměřenosti. Z jednání žalobce bylo dle žalovaného zřejmé, že není oprávněn k pobytu na území EU a smluvních států. Žalobce doposud svoji pobytovou situaci na území neřešil a nadále zde setrval, a to i přes skutečnost, že si je vědom toho, že mu bylo uloženo návratové rozhodnutí. Žalobce si mohl zajistit letenku, aby doložil, že má skutečný úmysl odcestovat. Tvrzení žalobce, že „dne 2. 10. 2025 vycestovat je pro něho nereálné, ale že by mohl vycestovat v následujících 30 dnech“, **shledal žalovaný v rozporu se skutkovým zjištěním svědčícím o nevěli vycestovat.** Dle žalovaného existuje reálná obava, že se žalobce rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států nepodrobí ani v budoucnu. **K uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 bod a) zákona o pobytu cizinců**

žalovaný uvedl, že je mu z předchozích řízení známa adresa žalobce, na které se s rodinou zdržuje (U Stadionu 1334/14, 350 02 Cheb). Z jednání žalobce žalovaný vyvodil, že nerespektuje právní řád ČR. Žalobce v minulosti páchal zvláště závažnou drogovou trestnou činnost, za kterou byl odsouzen k 8 rokům trestu odnětí svobody. Po podmíněčném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na toto téměř bezprostředně navázal neoprávněným pobytem. V souvislosti s jeho neoprávněným pobytem byla žalobci uložena povinnost opustit území EU a smluvních států. Žalobce uloženou povinnost nesplnil a nadále na území pobýval neoprávněně. Žalobce sice vyčkával do rozhodnutí soudu o jeho odkladném účinku, což nebylo shledáno jako závadové, **nicméně** v rámci podání vysvětlení bylo zjištěno, že žalobce **nebyl připraven na případné rozhodnutí o nepřiznání odkladného žaloby neprodleně vycestovat a nepodnikl žádné kroky směřující k vycestování**. O nedostatečném respektu uložení povinnosti opustit území EU a smluvních států má vypovídat i skutečnost, že žalobce i po seznámení se skutečností, že mu odkladný účinek dne 1. 10. 2025 nebyl přiznán, **nebyl ochoten využít institutu dobrovolného návratu a vycestovat dne 2. 10. 2025** a chtěl nadále setrvat na území ČR dalších cca 30 dní s odůvodněním, že by jeho neprodlené vycestování bylo nereálné. **Žalobci bylo tedy nabídnuto účinné řešení jeho pobytové situace, které však odmítl**. Ve vztahu k § 123 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců konstatoval žalovaný že tvrzení ve smyslu „finanční prostředky nyní obstarává manželka“ není v daném okamžiku v takové míře jasné a věrohodné, aby se žalovaný mohl na ně spoléhat. Nabídku žalobce tak nepovažoval za adekvátní, a to jednak s ohledem na pobytovou historii žalobce, tak s ohledem na přesně stanovená kritéria. K zvláštním opatřením dle § 123b odst. 1 bodu c) a d) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že na základě již uvedených skutečností žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude tyto povinnosti dodržovat. K výše uvedenému žalovaný dodal, že žalobce nyní pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu a nemůže být tudíž na území zaměstnaný ani vykonávat legálně výdělečnou činnost. S tím souvisí i omezení jeho práv a zhoršení jeho postavení např. v oblasti nejen zaměstnanosti, ale i sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění apod. Dále se žalovaný vyjádřil k námitce tvrzené nepřiměřenosti rozhodnutí. K tomuto žalovaný uvedl, že při **hodnocení** toho, zda uložením zvláštního opatření nebude mařeno rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států, je možno rozlišovat situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o povinnosti opustit území EU a smluvních států, a situaci, kdy je rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států již vykonatelné a stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů, **přičemž žalobce území ČR neopustil, ačkoliv k tomu byl povinen**. Žalobce tak již opakovaně nevycestoval v době stanovené k vycestování. Je tedy zcela zjevné, že v případě žalobce je situace odlišná v tom smyslu, že již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se žalobce postavil ke své povinnosti opustit území EU a smluvních států. Z výše uvedeného žalovaný dovodil, že rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce za účelem vycestování z území EU a smluvních států **není automatismem, ale důsledkem předchozího jednání žalobce v podobě nerespektování povinnosti, která mu byla rozhodnutím žalovaného uložena**. Skutečnost, že se následně žalobce dostavil v doprovodu svého právního zástupce k žalovanému, je pouhé „protahování řízení“, které svědčí o snaze setrvat na území EU a smluvních států, a to i přesto, že žalobce již mohl z území České republiky dobrovolně vycestovat a poté znovu požádat o pobytové oprávnění. O jeho snaze setrvat na území svědčí i skutečnost, že si žalobce ihned po zajištění za účelem vycestování z území EU a členských států zažádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR dle zákona o azylu, přičemž dne 8. 10. 2025 Ministerstvo vnitra ČR pravomocně rozhodlo o zajištění žalobce dle zákona o azylu. Žalovaný poté

shrnul argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o zdravotní stav žalobce, tento se léčí s cukrovkou a zvýšenou hladinou tuků. Podle žalovaného se jedná o běžné civilizační onemocnění bez většího omezení, které kromě medikace nevyžaduje v případě žalobce žádná speciální opatření. Navíc dle lékařské zprávy je žalobce seznámen se svým zdravotním stavem, léky bere pravidelně a s touto navrhovanou léčbou souhlasí. Dle názoru žalovaného odebrat tělesné tekutiny, provést laboratorní testy na stav cukrů a tuků v krvi dokáže provést i zdravotnické středisko ve Vietnamu. O nezávažnosti zdravotního stavu žalobce svědčí i skutečnost, že laboratorní testy a kontrola jsou plánovány opětovně až po uplynutí 6 měsíců, což ze strany ošetřujícího lékaře prokazuje předvídatelnost zdravotního stavu bez předpokládaného náhlého zhoršení zdravotního stavu. Žalovanému nejsou známy a ani žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovali tomu, že se zdravotní stav žalobce v poslední době zhoršil. K péči o děti žalovaný odkázal na již v minulosti využívané služby paní na hlídání. Žalobce musí vycestovat na dobu nezbytně nutnou, tedy na dobu, než si zařídí pobytové oprávnění a následně se na území může opětovně vrátit. **Odloučení žalobce od jeho manželky a dětí je tak závislé pouze na jeho vlastní iniciativě, přičemž je nutné poukázat, že od jeho rodiny již k odloučení došlo v době jeho výkonu trestu odnětí svobody.** Žalovaný také poukázal na současné možnosti komunikace ulehčené moderními komunikačními prostředky. Manželka žalobce ho navíc může v jejich domovském státě navštívit. Žalobce se může vrátit do domovského státu, a je to pro něj bezpečná země, žádné nebezpečí mu tam nehrozí. Žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon návratového rozhodnutí nebude moci být realizován, dosud nebyly zjištěny. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).
5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu mimo jiné vyplývá: Žalobce pobývá na území ČR od roku 1997, žije zde jeho manželka a dva nezletilí synové. Žalobce byl od 14. 8. 2006 držitelem povolení k trvalému pobytu, které podle ust. § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců zaniklo, a to na základě rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 3 T 9/2016–3088 ze dne 22. 2. 2017 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 11 To 74/2017 3267, kdy byl žalobce odsouzen k

trestu odnětí svobody v trvání 8 let a byl mu uložen trest vyhoštění na dobu 10 let, a to pro spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy a zločinu krádeže. Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 T 9/2016-3088 ze dne 22. 2. 2017 nabyl právní moci dne 11.9. 2017. Od výkonu trestu vyhoštění bylo upuštěno na základě usnesení Městského soudu v Praze č. j. 3 T 9/2016 ze dne 16. 6. 2023 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 11 To 70/2023–3851 a nálezem Ústavního ze dne 6. 3. 2024, sp.zn. III. ÚS 2897/23 a to z důvodu nepřiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalobce byl dne 4. 10. 2024 podmíněčně propuštěn z výkonu trestu na svobodu. Dne 9. 10. 2024 byl na odjezdovou část hraniční průvodky vylepen AKT – výjezdní příkaz č. GA0360307 s platností od 9. 10. 2024 do 2. 11. 2024. Dne 6. 11. 2024 se žalobce dostavil k žalovanému s tím, že na území pobývá neoprávněně. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění, a to pro neoprávněný pobyt v období od 3. 11. 2024 do 6. 11. 2024. Řízení bylo následně odkloněno do řízení o povinnosti opustit území členských států, a to z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Dne 30. 5. 2025 byla žalobci podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území EU a smluvních států rozhodnutím č. j. KRPK-89517-54/ČJ-2024–190022. Doba k vycestování z území EU a smluvních států byla stanovena nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Proti rozhodnutí žalobce podal odvolání, které bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-22353-2/ČJ-2025-930310-V223 ze dne 25. 8. 2025 zamítnuto. Rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států nabylo právní moci dne 26. 8. 2025. S ohledem na výše uvedené skutečnosti byla lhůta k vycestování žalobce do 25. 9. 2025. Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku, přičemž dne 1. 10. 2025 bylo vydáno usnesení Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 44/2025–36, kterým nebyl přiznán odkladný účinek žaloby. O žalobě nebylo dosud rozhodnuto. Dne 1. 9. 2025 podal žalobce žádost o stanovení nové doby k vycestování, přičemž dne 24. 9. 2025 bylo usnesením řízení o stanovení nové doby k vycestování zastaveno. Vzhledem k tomu, že podání žádosti o stanovení nové doby k vycestování nezakládá tzv. fikci pobytu, nebyl žalobce oprávněn setrvat na území do pravomocného ukončení řízení. Dne 1. 10. 2025 se dostavil žalobce v doprovodu svého právního zástupce k žalovanému, a to s ohledem na uplynutí platnosti výjezdního příkazu. Od 26. 9. 2025 do 1. 10. 2025, tj. v celkové délce 6 dnů, pobýval tedy žalobce na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a zároveň v rozporu s uloženou povinností opustit území EU a smluvních států. V rámci prvního podání vysvětlení žalobce popsal svou osobní a rodinnou situaci, včetně navržení finanční záruky ve výši 50 000 Kč ze strany jeho manželky. V rámci druhého podání vysvětlení byl vzhledem k nepřiznání odkladného účinku žaloby nabídnut ze strany žalovaného institut dobrovolného návratu do země původu dne 2. 10. 2025, přičemž žalobce uvedl, že není schopen v tomto termínu z území vycestovat.

9. Dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.“*
10. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez*

doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

11. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“
12. První skupina námitek žalobce směřovala proti závěrům žalovaného o neaplikaci zvláštních opatření dle zákona o pobytu cizinců na žalobcův případ.
13. Konkrétně ve vztahu k zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba konstatovat, že žalobce se dlouhodobě po návratu z výkonu trestu odnětí svobody zdržuje na adrese H. S., což žalovaný jakkoliv nezpochybnil.
14. Nicméně, v tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat, a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016–56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje sice za „možné“ (subjektivní složka), ale přes to za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce dospěl žalovaný k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.
15. Žalovaný předně vycházel z faktů, že žalobce opakovaně nerespektuje právní řád ČR. Žalobce páchal zvlášť závažnou drogovou trestnou činnost, za kterou byl odsouzen k 8 rokům trestu odnětí svobody. Po podmíněčném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na toto téměř bezprostředně navázal neoprávněným pobytem. V souvislosti s jeho neoprávněným pobytem mu byla uložena povinnost opustit území EU a smluvních států, tj. nejmírnější forma rozhodnutí o navrácení. Ačkoliv nyní žalobce vyčkával do rozhodnutí soudu o jeho návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, nebyl dle své výpovědi připraven pro případ rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žaloby neprodleně vycestovat ani nepodnikl žádné kroky směřující k vycestování. O nedostatečném respektu k uložení povinnosti opustit území EU a smluvních států dle žalovaného vypovídá i skutečnost, že i po seznámení se se skutečností, že mu odkladný účinek nebyl přiznán, není žalobce ochoten využít institutu dobrovolného návratu a umožnění vycestovat dne 2. 10. 2025 a chce nadále setrvat na území ČR dalších cca 30 dní, a to s odůvodněním, že by jeho neprodlené vycestování bylo nereálné. Žalobce mimo jiné dne 1. 9. 2025 podal žádost o stanovení nové doby k vycestování, přičemž dne 24. 9. 2025 bylo usnesením řízení o stanovení nové doby k vycestování zastaveno. Žalobci tudíž bylo opakovaně dáno na vědomí, že bude v případě nevyhovění jeho návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby povinen neprodleně a urychleně opustit území EU a členských států. Na základě výše uvedeného dospěl správní orgán k závěru, že účastník řízení dobrovolně vycestovat nehodlá a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tak jeví jako zjevně neúčinné. Jiná situace panovala v rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2025, č. j. 2 A 2/2025–35, kde cizinka disponovala

zakoupenými letenkami zpět do země původu, čímž prokázala záměr respektovat povinnost vycestovat, avšak žalobce žádnou takovou snahu nevynaložil a pouze sdělil, že nemůže vycestovat a žádá o další prodloužení doby určené k vycestování. Tudíž žalobce od počátku nezamýšlel ve stanovené době i pro případ nepřiznání odkladného účinku žaloby vycestovat a byl připraven i nadále setrvat na území ČR v rozporu s právními předpisy ČR a rozhodnutími správních orgánů.

16. Nutno dále poukázat na zavedenou praxi právního zástupce žalobce, který opakovaně své klienty nacházející se v obdobném postavení jako žalobce, přivádí v době nelegálního pobytu, či těsně před vypršením doby stanovené k vycestování, na pracoviště správního orgánu s tím, že jde řešit jejich pobytovou situaci. Dále zástupce žalobce zneužívá této situace a argumentuje snahou a vůlí cizince svou situaci řešit, když se dostavil osobně na pracoviště jen krátce po zahájení svého nelegálního pobytu na území či neuposlechnutí povinnosti související s opuštěním území ČR. Tento postup, jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, vzal v potaz rovněž žalovaný a stejně jako žalovaný i soud shledal tento postup účelovým obcházení zákona.
17. Soud nehodlá nikterak zpochybňovat argumentaci žalobce ohledně dostavení se na pracoviště správního orgánu v době vyčkávání na rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR či jím citovanou související judikaturu. Avšak ze správního spisu vyplývá, že žalovaný seznámil zástupce žalobce, resp. tedy i žalobce s usnesením zdejšího soudu ze dne 1. 10. 2025, č. j. 17 A 44/2025–36, jímž byl žalobci návrh na přiznání odkladného účinku žaloby zamítnut. Ačkoliv se nejednalo v té době o pravomocné rozhodnutí, lze s ohledem na fakt, že proti rozhodnutí není přípustný opravný prostředek a s ohledem na neochotu a nepřipravenost žalobce vycestovat v době nabízené žalovaným, stejně jako zjevný záměr svůj pobyt na území ČR prodloužit jakýmkoliv prostředky, usuzovat na důvodnost závěrů žalovaného o tom, že žalobce neskýtá záruku splnění jemu uložených povinností a o důvodnosti jeho zajištění za účelem naplnění rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR. Ačkoliv tedy žalobci nelze vyčítat nelegální pobyt na území ČR, neboť na území pobýval v souladu s očekáváním výsledku svého návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, jeho další jednání v návaznosti na zamítnutí jeho návrhu a nepřipravenost vyložil žalovaný dle názoru soudu správně. Žalobce byl povinen být připraven i na situaci, kdy jeho návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby nebude vyhověno, a to právě třeba zakoupenou letenkou do země původu, klidně v době svého nelegálního pobytu. Nehledě na to, že soud je povinen rozhodnout o návrhu na přiznání odkladného účinku nejpozději ve lhůtě 30 dnů, ode dne jeho doručení soudu (srovnej ust. § 73 odst. 4 s.ř.s.). Žalobci, resp. jeho právnímu zástupci muselo být známo, který den lhůty je pro rozhodnutí soudu poslední a s tímto měl žalobce připravit pro jeho další postup v případě zamítavého rozhodnutí. Uvedená situace tak jde zcela k tíži žalobce.
18. Dále žalovaný zohlednil celkový způsob dosavadního jednání a přístupu žalobce k dodržování českého právního řádu. Žalovaný dále zdůraznil, že byl rovněž zohledněn zájem společnosti na ochraně suverenity a nedotknutelnosti území ČR, na zachování veřejného pořádku a z něho vyplývající zájem na tom, aby zájmy chráněné zákony nebyly porušovány, rozhodnutí státních orgánů byla respektována, nebyla mařena a jejich výkon probíhal hladce. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, že mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem splnění povinnosti opustit území EU a smluvních států, nepřichází v úvahu a ani by nebyla účinná a že žalobce by ani v případě uložení zvláštních opatření za

účelem vycestování nevycestoval a mařil by či ztěžoval výkon rozhodnutí o povinnosti opustit území.

19. Z uvedeného dále vyplývá, že k zajištění žalobce bylo žalovaným přistoupeno až po zvážení, zda uložení zvláštního opatření je schopno účinně zajistit plnění povinností žalobcem, především povinnosti vycestovat z území na základě rozhodnutí o povinnosti opustit území, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl vědom toho, že aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním, jež velmi citelně zasahuje do ústavně zaručeného práva žalobce na osobní svobodu, a které může být uplatněno teprve pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území na základě rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalovaný rovněž splnil povinnost zjistit v potřebném rozsahu okolnosti rozhodné pro případné uložení zvláštních opatření, resp. pro úvahu o tom, zda lze zvláštními opatřeními dosáhnout v přiměřené míře zajištění splnění povinnosti cizince opustit území, přičemž vzal v úvahu veškerá skutková zjištění týkající se protiprávního jednání žalobce a obsah jeho výslechu.
20. Dále žalovaný odkázal na přílehlavou judikaturu NSS, a to konkrétně na rozsudek ze dne 12. 10. 2016 pod č.j. 10 Azs 102/2016–56 „Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců.“
21. Výše učiněné závěry lze stáhnout i na žalobní argumentaci týkající se neuložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců.
22. Žalobce dále rozporoval závěry žalovaného učiněné ve vztahu k zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v tomto směru předně vyčítá žalovanému nesprávný postup, kdy měl správně žalobci sdělit, že jím nabízená finanční záruka je nedostačující a současně v návaznosti na to mu měl sdělit, v jaké výši považuje finanční záruku za dostatečnou. Tím, že tak žalovaný neučinil, měl žalobci znemožnit nabídnout záruku v potřebné výši. K tomu soud konstatuje, že postup žalovaného shledal v souladu se zákonem. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 10. 2025, položil dotazující správní orgán otázku žalobci znějící: *“Jakou nejvyšší finanční částku jste schopni doložit v případě, že by Vám správní orgán uložil složit finanční záruku?”*. Na to žalobce odpověděl: *„Jsem schopen doložit 50 tisíc Kč jako finanční záruku.“* Z uvedeného potom jasně vyplývá, že nemělo významu sdělit žalobci částku, kterou žalobce shledává dostatečnou pro složení finanční záruky, když žalobce sdělil, že může sloužit maximálně 50 000 Kč, tj. čtyřikrát méně, než je potřeba. Přitakat názoru žalobce by bylo možné za situace, kdyby nebyl jednak dotazován na „maximální“ částku poskytnuté záruky a jednak kdyby žalobcem navrhnutá výše částky atakovala žalovaným zamýšlenou výši finanční záruky a bylo možné a vhodné se žalobce dotázat, zda by byl ochoten „drobný“ rozdíl uhradit. Jelikož ale ani jedna z předestřených situací nenastala, nepostupoval žalovaný nesprávně, když se žalobce dále v tomto směru nedoptával, a naopak dále v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl přesnou částku vhodnou jako finanční záruku. Nad to soud dále připomíná, že i kdyby žalobce nabídl finanční záruku v požadované výši, neznamená to, že by byl správní orgán povinen tuto bez dalšího přijmout.

23. K námitce nepřiměřeného zásahu do osobního a rodinného života žalobce soud konstatuje, že v souladu se závěry žalovaného, neshledal zásah do života žalobce nepřiměřeným.
24. Na prvním místě považuje soud za nutné upřesnit pojmání zásahu do osobního a rodinného života žalobce. V projednávané věci, je posuzován tvrzený nepřiměřený zásah do rodinného a osobního života žalobce ve vztahu k jeho zajištění. Značná část tvrzení žalobce v tomto směru se však týká případů opuštění území ČR jako takového (či správního vyhoštění). Důsledek zajištění žalobce nemá způsobit přímo vycestování žalobce z území, naopak, do doby realizace rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ČR, má za účel udržet žalobce v kontrole správního orgánu na přesně stanoveném místě na území ČR (ZZC). Je proto třeba hodnotit možný zásah do osobního a rodinného života žalobce toliko vymezenou dobou zajištění, nikoliv dobou nastalou po jeho vycestování z území. Z uvedeného důvodu neshledal soud nezbytným, aby se žalovaný zabýval trestní zachovalostí žalobce pro případný návrat na území ČR či důvody trestních soudů, které je vedly k upuštění od trestu vyhoštění. Žalovaný byl v tomto směru povinen respektovat a vzít v potaz existenci pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Současně s tím soud připouští, že se žalovaný v tomto směru také inspiroval výše zmíněným rozhodnutím o uložení povinnosti opustit území ČR, nicméně, nelze v tomto směru považovat odůvodnění žalovaného za nesprávné, pakliže i přesto obsahuje argumenty relevantní a přezkoumatelné pro učinění nezbytných závěrů. Jinými slovy, není vadou, pakliže je třeba některé informace filtrovat, podstatné je, zda ty, jež jsou uvedené a jsou relevantní.
25. Dále z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný vzal v potaz žalobcovu osobní a rodinnou situaci, předně v tomto směru reflektoval následující skutečnosti. Žalobce žije na území ČR ve společné domácnosti s manželkou a dvěma nezletilými syny; není oprávněn vykonávat výdělečnou činnost; v minulosti byl ve výkonu trestu odnětí svobody z důvodu jeho drogové trestné činnosti páchané na území ČR; nevycestování z území ČR ve stanovené lhůtě; potřeba zvýšené péče o mladšího syna, zdravotní stav žalobce.
26. Soud ke zdravotnímu stavu žalobce konstatuje, že ten nebude jakkoliv po dobu zajištění vystaven žádné podstatné změně. Jelikož výkon napadeného rozhodnutí probíhá na území ČR, bude se žalobci po dobu jeho zajištění dostávat stejné lékařské péče i léků, jako by tomu bylo v případě jeho nezajištění. Rovněž soudu nevznikla pochybnost ani pro dobu nastalou po zajištění žalobce, resp. po naplnění účelu jeho zajištění. Jak žalovaný správně konstatoval, žalobcův zdravotní stav není nikterak výjimečný ani závažný. V případě žalobce se jedná o celosvětově běžné onemocnění, na jehož léčbu dosáhne žalobce zcela jistě i v zemi původu. Ostatně, žalobce v tomto směru ani nedoložil žádný důkaz prokazující opak.
27. Co se týče členů rodiny žalobce, není sporu, že v tomto směru doznají rodinné vztahy žalobce újmy, avšak dle soudu i žalovaného, nikoliv takové intenzity, aby to znemožňovalo jeho zajištění. Rodinný život fungoval i v době výkonu trestu žalobce, kdy vypomáhala s péčí o syny paní na hlídání. Ačkoliv tatáž osoba nyní již není schopna tuto službu vykonávat, nebrání manželce žalobce, aby našla jinou osobu, která tuto službu bude schopna a ochotna po dobu zajištění žalobce vykonávat. Ostatně, ani jeden ze synů není na péči žalobce natolik závislý, aby nemohla být tato péče po určitou dobu suplována jinou osobou. Nad to soud podotýká, že oba synové žalobce jsou již ve věku, kdy jsou ve většině denních záležitostí soběstační. Ze zjištění v průběhu řízení i z tvrzení žalobce rovněž nevyplývá, že by péči o nemocného syna nemohla vykonávat třetí osoba či částečně vypomáhat starší syn. Ostatně, i žalobce svým tvrzením připustil, že by se o syna mohla

starat znovu paní na hlídání, když tu oslovili, ač ta odmítla. Rovněž nic nebrání rodině, aby udržovala kontakt po dobu zajištění žalobce alespoň prostřednictvím moderních technologií. Rovněž odloučení žalobce od rodiny po dobu 60 dnů není natolik intenzivní, v porovnání s výkonem trestu odnětí svobody v době trvání několika let s podstatně přísnějším režimem. Rovněž není zřejmé, jak by doba 60 dnů mohla hluboce a nenávratně poškodit rodinné vazby a vztahy žalobce, stejně jako výchovu a psychický vývoj a stav členů rodiny.

28. Soud nepřistoupil k dokazování žalobcem navržených důkazů – lékařské zprávy jeho a syna, neboť o těchto skutečnostech nevznikly pochybnosti a současně nebyly ze strany žalovaného, jakkoliv zpochybněny.
29. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný svá zjištění učiněná v rámci správního řízení dostatečně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež je přezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce jsou zde dány důvody jednak pro jeho zajištění a jednak důvody, na základě nichž dospěl žalovaný k závěru, že nelze uložit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své závěry jasně a srozumitelně vysvětlil a uvedl úvahy, jimiž se při posouzení těchto otázek zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv. Žalovaný komplexně shrnul důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil dostačujícím způsobem, když je třeba zohlednit i to, že v krátké časové době, kdy je žalovaný nucen rozhodnout, nelze provádět rozsáhlé dokazování.
30. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný správně posoudil nezbytnost zajištění žalobce v ZZC, když se rozhodl neuložit žalobci zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců a zajistil ho za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškeré zásady správního řízení, stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 21. října 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.